

Arrest

nr. 349 423 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 januari 2026 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2026 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juli 2021 betreedt verzoekster het Belgische grondgebied, voorzien van haar Nepalese paspoort met hierin een door België uitgereikt visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar Nepalese echtgenoot. Op 8 september 2021 wordt haar een elektronische A-kaart uitgereikt, geldig tot 30 augustus 2022. Deze verblijfskaart wordt jaarlijks verlengd.

1.2. Een laatste verlenging van verzoeksters tijdelijke verblijf dateert van 10 oktober 2024. Haar verblijf wordt hierbij verlengd tot 30 augustus 2025 en dit *“onder voorbehoud van het resultaat van het lopend gerechtelijk onderzoek inzake de klacht van betrokkene over intrafamiliaal geweld”*.

1.3. Op 15 januari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot intrekking van het verblijf van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

*Naam: [G.S.]
Voorna(a)m(en): [G.]
Nationaliteit: Nepal
[...]*

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 17.01.2020 met de heer [S. D.], RR: [...]. Betrokkene en referentiepersoon hebben geen gemeenschappelijke kinderen. Betrokkene reisde naar België met een D-visum B11 op 30.07.2021, dit in functie van haar echtgenoot, dhr [S. D.] (hierna genoemd de referentiepersoon). Betrokkene werd op 08.09.2021 in het bezit gesteld van haar eerste A-kaart, geldig tot 30.08.2022. Deze verblijfskaart werd jaarlijks verlengd tot de laatste verlenging op 18.10.2024. Op 18.10.2024 werd het verblijf van betrokkene voor de laatste keer met één jaar verlengd tot en met 30.08.2025 onder voorbehoud van de beslissing omtrent het onderzoek naar intrafamiliaal geweld. De verblijfskaart werd sindsdien niet meer verlengd.

Volgens het rijksregister was er officieel geen samenwonen meer tussen betrokkene en de referentiepersoon sedert 27.12.2023. Tot op heden staan betrokkene en de referentiepersoon nog steeds gehuwd in het rijksregister. Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 27.12.2023 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- en of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Op 11/01/2024 werd ons de aanvraag tot verlenging overgemaakt. In deze mail werd onze dienst op de hoogte gesteld over het feit dat betrokkene haar man verlaten had en dat mevrouw afzonderlijk is gaan wonen na huiselijk geweld. In bijlage vinden we volgende stukken terug:

- Geregistreerd huurovereenkomst op naam van betrokkene met een geldigheidsperiode van 25.12.2023 tot en met 24.12.2024*
- Uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling waaruit blijkt dat mevrouw als alleenstaande staat ingeschreven op haar nieuw adres*
- Medisch attest dd. 24.11.2022 van Zeno spoedgevallen in verband met slagen en verwondingen door echtgenoot*
- Verhoor slachtoffergeweld van de politie Damme op datum van 09/09/2023 met PV nr: [...]*

In deze mail werd voor het eerst een melding gemaakt van intrafamiliaal geweld.

Er werd ons op 11.01.2024 het proces-verbaal met notitienummer [...] dd 09.09.2023 in verband met slachtoffergeweld overgemaakt namelijk opzettelijke slagen en/of verwondingen.

In het PV met notitienummer [...] wordt vermeld dat betrokkene in België is sinds 2020 en dat ze hier niks kende. Ze vertelt dat haar man in dienst was als flexi-job en dat ze dus regelmatig alleen thuis is. Betrokkene vertelt ook dat ze getrouwd zijn sinds januari 2020, het was een gearrangeerd huwelijk. Vervolgens vertelt ze verder in het verhoor dat ze maar sedert 2021 in België is. Dat ze daarvoor 2 weken samen in Nepal zijn geweest net na hun huwelijk.

In het PV met notitienummer [...] wenst betrokkene aangifte te doen van opzettelijke slagen welke werden toegediend door haar man, zijnde de referentiepersoon. Betrokkene verklaart het volgende: "Zoals ik eerder verteld heb kwam hij rond 16u30 terug van zijn werk. Na het eten keek hij naar televisie. Hij had twee dagen per week vrij, dinsdag en woensdag. Hij nam mij nooit mee naar ergens. Ik ging elke dag in het park zitten. Ik wil vertellen over hoe het allemaal begonnen is. Dat hij mij veel sloeg met zijn voeten en zijn handen. Hij schopte mij. Ik heb dit allemaal verteld aan mijn moeder en zij zei als je daar niet meer wil blijven mag je

terugkomen naar Nepal. Als ik hem een vraag stel begint hij me uit te schelden. Dit was gisteren ook zo. Hij begint mijn ouders die overleden begint uit te schelden. Ik zeg altijd dat hij dan mij moet uitschelden en niet mijn ouders. Als hij problemen heeft moet hij met zijn mond praten en niet beginnen slaan. Hij liegt altijd, hij vertelt mij altijd leugens. In november 2022 kwam ik te weten dat zijn eerste vrouw eigenlijk zijn tweede vrouw was. Hij was al eens gescheiden in Nepal. Ik dacht dat ik zijn tweede vrouw was maar eigenlijk ben ik zijn derde vrouw. Ik werd elke dag geslagen. Als men iedere dag geslagen wordt, welke mentale toestand heeft men dan? Ik ben een keer hard in het gezicht geslagen en dit was op mijn gezicht te zien. Ik ben dan naar vrienden gegaan en zij heeft dan zijn vriend gevraagd om te praten met haar man. Ik kan de naam van de vriend geven maar ik weet niet of hij wil vertellen wat hij gezien heeft. Mijn man heeft toen tijdens aanwezigheid van die vriend mij geschopt op mijn linker zijkant. Ik had maanden pijn dus ik dacht dat er iets gebroken was. Het is mijn fout dat ik toen niet naar de politie ben geweest. Ik had beter naar de politie geweest. Ik kon mij dan ook medisch laten onderzoeken en dit laten vaststellen maar ik dacht dat ik hem nog een kans kon geven, dat was mijn fout."

Betrokkene vertelt het volgende over de eerste keer dat haar echtgenoot geweld gebruikt heeft tegen haar namelijk op 08.08.2021: "Hij sloeg mij met zijn handen, met zijn voeten, met zijn schoenen, met zijn slippers, met een glas of een doucheffles. Wat er ook in zijn handen kwam." Vervolgens wordt er aangehaald dat betrokkene op 24.11.2022 ook op het bureel is geweest en dat de politiediensten samen met betrokkene naar AZ Zeno zijn geweest voor nazicht. Betrokkene is vervolgens terug naar huis gekeerd en geen gebruik gemaakt van de crisiswoonst. Ze vertelt het volgende over deze avond: "Sindsdien is onze relatie ook niet goed. Hij scheldt mij uit en noemt mij een hoer. Onze relatie is heel slecht. In september vorig jaar is er een man gekomen naar ons huis, uit Antwerpen. Ik dacht dat hij misschien een kennis was van mijn man die na een paar dagen ging vertrekken. Mijn man en deze man bleven laat op, dronken alcohol en lieten mij niet slapen. Mijn man scheldt mij uit in het bijzijn van die vriend. Hij zei dat ik naar buiten moest. Ik heb ook nog een klacht ingediend tegen die persoon."

Volgende feiten hebben zich afgespeeld op 09.09.2023 in hun woning, hierbij het relaas van betrokkene: "Toen ik terugkwam van mijn werk was hij al thuis. Ik heb een gewoonte dat ik een douche neem na het werk en dan naar de keuken ga. Ik maak dan thee klaar en rust een beetje en maak dan eten klaar. Gisteren ging ik na de douche naar de keuken en zei hij dat ik de inductie moest gebruiken. Mijn man moet weten dat we dan speciale inductiekookpotten nodig hebben. Ik ben het eens dat de gasrekening duur is maar wij moeten die potten hebben als we inductie gebruiken. Ik ben zo bang van mijn man dat ik nooit zou gedurfd hebben om klacht in te dienen tegen mijn man maar omdat die man uit Antwerpen kwam en ik tegen hem klacht had ingediend lukte het wel. Mijn man had gisteren de gaskookplaat bedenkt en daarop een inductiekookplaat gelegd om te vermijden dat er op gas kan gekookt worden. Ik heb geprobeerd om thee te maken op de inductiekookplaat maar de temperatuur ging niet boven de 60 graden. Ik had zodanig veel honger en ik wilde snel theedrinken en een beetje rusten dus ik heb in plaats van inductie geprobeerd op het gasvuur thee te maken. Onze woning is zodanig klein dat als je iets doet in een kamer je in de andere woning kan weten wat je aan het doen bent. Zodra ik de gaskookplaat heb aangestoken is mijn man gekomen van zijn kamer en zonder iets te zeggen begon hij mij te slaan. Hij heeft mij met zijn vuist geslaan op mijn gezicht en aan mijn haren getrokken. Hij heeft mij ook geduwd op mijn borst. Als u vandaag naar mijn huis zou gaan zal u zien dat de pot om thee te koken daar gewoon staat. Mijn man drinkt geen thee."

Het medisch verslag dd 24.11.2022 dat aanwezig is in de mail van 11.01.2024 bevestigt een verstuiking/verzwikking van de linkerflank. Echter kan niet met zekerheid worden gezegd dat deze verwondingen werden aangebracht door de echtgenoot van betrokkene.

Op datum van 05.03.2024 heeft onze dienst een adviesaanvraag ingediend bij het parket om ons het gevolg mee te delen van bovenvermeld PV-nummer: [...] dd 09.09.2023. Op 29.10.2025 liet het parket van Brugge weten aan onze dienst dat het dossier geseponeerd werd en er dus verder geen gevolg aan gegeven werd.

Op basis van alle ontvangen gegevens uit het administratief dossier van betrokkene, alsook de gegevens van het Rijksregister en de ontvangen aanvraag tot verlenging dd 02.10.2024 maakte onze dienst op 02.10.2024 een hoorrecht op. Deze aanvraag tot verlenging heeft de gemeente ons ook reeds overgemaakt op 18.06.2024. In deze instructie van 02.10.2024 informeerden wij betrokkene dat wij op basis van de ontbrekende samenwoning, overwogen wij om de verblijfsmachtiging in te trekken.

Onze instructie luidde als volgt: "U vroeg de verlenging aan van de machtiging tot verblijf. In het kader hiervan legde u documenten voor. Uit deze documenten blijkt dat u niet voldoet aan de aan u gestelde voorwaarden. Uit het rijksregister blijkt echter dat u sinds 27.12.2023 niet meer samenwoont met de referentiepersoon.

De wetgeving (artikel 10 §1) stipuleert: "Zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven4°, eerste streepje: de buitenlandse echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd ... die met hem komt samenleven ...".

Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan uw machtiging tot verblijf.

Het staat u vrij alle documenten aan te brengen die u nodig acht in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11§2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering :

- *Bewijs van voldoende huisvesting (eigendomsakte of een geregistreerd huurcontract).*
- *Bewijs dat alle familieleden over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt*
- *Bewijzen waaruit blijkt dat betrokkene/eventuele partner beschikt over voldoende toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen zoals loonstroken en een arbeidscontract. Indien betrokkene nog andere bronnen van inkomsten heeft (werkloosheidsuitkeringen, ziekteuitkeringen, etc.), gelieve deze alsook naar ons door te sturen.*
- *Een attest van het OCMW dat aantoont dat betrokkene niet ten laste is*
- *Redenen waarom er geen samenwoning is met de referentiepersoon: Onze dienst dient na te gaan of er ondanks de ontbrekende samenwoning alsnog affectieve banden bestaan met de referentiepersoon, of er minstens nog de intentie is om contacten te hebben of die te herstellen. Gelieve hieromtrent alle documenten voor te leggen die u nodig acht.*
- *Bewijzen van integratie*
- *Alle andere bewijsstukken die u nodig acht.*

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u ten allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten." Deze instructie werd betekend op 04.10.2024 door betrokkene bij de gemeente.

Op 10/10/2024 liet het parket van Brugge ons weten dat het gerechtelijk onderzoek momenteel nog lopende is. Aan de hand van deze informatie heeft onze dienst op 10.10.2024 beslist om het verblijf van betrokkene te verlengen tot en met 30.08.2025 onder voorbehoud van het resultaat van het lopend gerechtelijk onderzoek inzake de klacht van betrokkene over intrafamiliaal geweld.

In reactie op het opgemaakte hoorrecht dd. 02.10.2024 legde betrokkene op 14.10.2025 volgende stukken voor:

- *Loonfiches betrokkene 04/2025 – 05/2025*
- *Bewijs inspanningen integratie*
- *Bewijs voldoende huisvesting: huurcontract*
- *Bewijs ziektekostenverzekering*
- *Attest OCMW*
- *Arbeidscontract betrokkene*
- *Loonfiches betrokkene 06/2025 – 07/2025*
- *Blanco uittreksel strafregister dd 19.06.2025"*

Op 27.08.2025 heeft betrokkene de laatste keer nieuwe documenten overgemaakt naar onze diensten via de gemeente. Deze mail bevatte loonfiches op naam van betrokkene over de periode van juni 2024 tot en met mei 2025.

Tot op heden werden er geen bijkomende documenten afkomstig van betrokkene overgemaakt.

Op 29.10.2025 heeft het parket ons op de hoogte gebracht over het feit dat het gerechtelijk onderzoek aangaande betrokkene haar klacht ten opzichte van de referentiepersoon is geseponeerd.

Als dienst erkennen we dat er ruzies kunnen geweest zijn binnen het huwelijk wat leidde tot een verhuis van betrokkene. Om zich te beroepen op artikel 11, §2 vierde lid, legt betrokkene slechts één proces verbaal voor, echter is dit niet voldoende om aan te tonen of betrokkene weldegelijk slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Een proces-verbaal is echter een verklaring van betrokkene alleen en aangezien deze PV geseponeerd werd, kan onze dienst zich enkel daarop baseren. Daarnaast werd deze ook zonder gevolg geklasseerd door het Parket van Brugge.

Er zijn dus onvoldoende bewijzen voorgelegd om vanuit het geheel van het dossier te mogen concluderen dat intrafamiliaal geweld bewezen is. Er zullen weldegelijk conflicten ontstaan zijn tussen betrokkene en de referentiepersoon maar relationele spanningen zijn echter niet noodzakelijk intrafamiliaal geweld.

Wij kunnen bijgevolg enkel bij gebrek aan doorslaggevende bewijzen niet oordelen indien betrokkene effectief slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Wij oordelen niet dat dit absoluut niet mogelijk zou zijn geweest, maar louter dat wij onvoldoende stukken hebben om dit te kunnen concluderen.

Onze dienst betwist niet dat betrokkene mogelijks slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, maar stelt vast dat zij onvoldoende bewijselementen heeft voorgelegd om dit op overtuigende wijze aan te tonen. De toepassing van artikel 11, §2, vierde lid vereist een onderbouwde staving met concrete en objectieve bewijsstukken. In de afwezigheid van dergelijke stukken kan dit wettelijk uitzonderingsmechanisme niet worden toegepast.

Betrokkene heeft zich, tot zover wij weten, een keer gemeld bij de politie omtrent het huishoudelijk geweld, namelijk op 09.09.2023. Hier heeft ze een klacht ingediend inzake intrafamiliaal geweld met als notitienummer [...]. Dit PV gaat over de feiten die zich afspeelde op 09.09.2023. Na onderzoek van het parket van Brugge kreeg onze dienst de melding dat het PV over de feiten van 09.09.2023 geseponeerd werd wegens onvoldoende bewijs. Het parket was dus van oordeel dat er onvoldoende bewijzen zijn voorgelegd om vanuit het geheel van het dossier te mogen concluderen dat intrafamiliaal geweld bewezen is.

Concluderend kunnen we stellen dat betrokkene wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen. Ze toont enkel aan dat er relationele problemen zijn. Relationele problemen kunnen echter niet gezien worden als intrafamiliaal geweld. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11 §2, vierde alinea.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11 §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste bijlage 15 dateert immers van 01.09.2022. en haar eerste verblijfstitel (Akaart) dateert van 08.09.2021, dat is minder dan 5 jaar geleden. Een verblijf van minder dan 5 jaar wordt niet als onoverkomelijk lang beschouwd waardoor betrokkene geen aansluiting meer zou kunnen vinden of geen voeling meer zou kunnen hebben met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11 §2. Nergens in het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken personen blijkt nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind aanwezig zou zijn.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Inzien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in de wet bepaalde procedure volgen.

Betrokkene verschaft ons een attest Maatschappelijke oriëntatie in het werkjaar 2023 en een attest van inburgering, behaald op 23.05.2023. Hieruit blijkt dat betrokkene zich wil integreren in België. Hoewel dit een positief element is in haar dossier, acht onze dienst dit niet van dien aard dat de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis hiervan moet worden verlengd. Deze documenten bewijzen niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale- en vaak bij wet verplichte – inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Daarnaast legt betrokkene ook het ziekenfondsattest voor van haar, alsook het huurcontract met registratiebewijs. Deze documenten doen tevens ook geen afbreuk aan onze vaststelling. Daarnaast heeft betrokkene ook een attest van het OCWM dd. 12.06.2025 overgemaakt dat verklaart dat betrokkene geen financiële hulp ontvangt van OCMW Knokke-Heist. Betrokkene legt ook verschillende loonfiches voor van de periode van juni 2025 tot en met mei 2025. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar zij verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar eigen levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst van betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Indien betrokkene vrees heeft voor haar leven in geval van terugkeer (op basis van de internationale Conventie van Genève) staat het betrokkene vrij een asielaanvraag in te dienen bij de bijgevoegde instanties en verblijfsrecht te verkrijgen op een andere in dit geval internationale rechtsgrond.

Gezien dat de duur van betrokkene haar verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenst in te roepen, had zij dit op een actieve wijze moeten toelichten. Geen enkele van de aangebrachte

documenten wijst op een bijzondere band of integratie in België. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere pleken/of in het land van herkomst. Gezien haar leeftijd is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen.”

2. Rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater en 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“[...] De Verblijfswet (Vw) voorziet in een aantal uitzonderingen op de mogelijkheid voor DVZ om het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een Belg of Unieburger te beëindigen. De uitzondering in artikel 42quater §4, 1° Vw omvat verschillende hypothesen. Die hypothesen kunnen niet cumulatief toegepast worden. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke schelding is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in sen arrest van 18 juni 2016 (nr. 169.961).

Artikel 42quater §1, 4° Vw geeft de mogelijkheid aan DVZ om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger(of Belg) in de volgende gevallen: Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard; Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd; Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Maar volgens artikel 42quater §4, 1° Vw kan DVZ het verblijfsrecht toch niet beëindigen wanneer het “huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één Jaar In het Rijk.(...)”

Uit het gebruik van het woord ‘of’ volgt dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater 81, 4° Vw. Dit wil zeggen:

Als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

Als het geregistreerd partnerschap beëindigd wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als het geregistreerd partnerschap ten minste drie Jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

Als de gezamenlijke vestiging beëindigd wordt, mag DVZ geen einde maken aan het verblijf als de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar In het Rijk.

De verschillende hypothesen bij de uitzonderingen kunnen dus niet cumulatief toegepast worden, maar komen elk overeen met een specifieke beëindigingsgrond in artikel 42quater §1, 4° Vw. Om van de uitzondering te genieten moet het derdelands familielid bijkomend bewijzen dat het werkt of voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand en most het een ziekteverzekering hebben. Of deel uitmaken van een gezin dat voldoet aan die voorwaarden.

In deze zaak had DVZ het verblijfsrecht beëindigd van een ex-echtgenoot van een Belg, die drie jaar gehuwd was met die Belg, waarvan één Jaar huwelijk In België. Het voormalig familielid had een arbeidscontract en een ziekteverzekering. Volgens DVZ kon de vrouw niet genieten van de uitzondering In artikel 42quater §4, 1° Vw omdat het koppel al na anderhalf Jaar na de gezinshereniging feitelijk gescheiden leefde. Daardoor had de gezamenlijke vestiging minder dan drie jaar geduurd vóór het inleiden van de achtscheidingsvordering. Deze cumulatieve toepassing van verschillende hypothesen is volgens de RvV in strijd met artikel 42quater §4, 1° Vw. Bovendien is de RvV van oordeel dat de drie beëindigingsgronden in artikel 42quater §1, 4° Vw overeenstemmen met de hypothesen die het verblijfsrecht Initieel hadden geopend, met name:

Dat betekent dat DVZ geen einde kan maken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of partner die feitelijk gescheiden leeft van de Belg of Unieburger die het kwam vervoegen. Dat kan pas als het huwelijk ontbonden of nietig verklaard wordt en het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap beëindigd wordt. De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen omdat familieleden niet langer gezamenlijk gevestigd zijn (en feitelijk volledig gescheiden leven) Is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn. Deze zienswijze van de RvV is In overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (zie o.m. HvJ 30 juni 2018, C-115/15, NA, punt 47; HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogleriakhi, punt 37; HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida; HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22) en met de rechtspraak

van het Grondwettelijk Hof (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.36.8). (RvV 16 juni 2016, nr. 169.961).

[...] In geval van een uitwijzingsbevel vereist artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging. Artikel 8 EVRM bepaalt dat iedereen recht heeft op respect voor zijn privé- en gezinsleven en inmenging van overheidswege. In de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is voor zover dit bij wet voorzien is en noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Op grond van de rechtspraak van het EHRM moet iedere administratieve overheid in het licht van de waarborgen van artikel 8 EVRM alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van een vreemdeling de feiten en omstandigheden van het individuele geval waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, zo nauwkeurig mogelijk onderzoeken en op basis daarvan komen tot een 'fair balance' bij de belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn gezins- en privéleven en het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Bij zijn wettigheidscontrole gaat de RvV na of DVZ: alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die belangenafweging heeft geresulteerd in een 'fair balance'.

Volgens de RvV in haar arrest dd. 20 november 2019 nr. 229.068 heeft DVZ bij het nemen van de bijlage 13septies nagelaten alle relevante feiten en omstandigheden van de zaak te onderzoeken. Uit de motivering van de bijlage 13septies blijkt dat DVZ niet op afdoende en kenbare wijze rekening heeft gehouden met alle elementen die de omvang en hechtheid van het gezins- en privéleven van betrokkene kenmerken. DVZ laat in zijn beslissing betrokkene's aankomst in België op zeer jonge leeftijd, zijn langdurig verblijf en opvoeding in België, zijn samenwonen met ouders en broers, zijn zorgtaak ten aanzien van zijn ouders, de verblijfsstatus van zijn broers en zijn tewerkstelling buiten beschouwing. Dat DVZ niet concreet onderbouwd heeft waarom het gedrag van betrokkene een gevaar oplevert voor de nationale veiligheid en openbare orde. DVZ verwijst enkel naar zeer summier nota's van de Staatsveiligheid met onbevestigde informatie zonder het vermeende radicalisme van de betrokkene te concretiseren. Uit de beslissing van DVZ blijkt niet wat betrokkene's denkbeelden precies zijn en waarom en in welke mate die denkbeelden de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang (zouden kunnen) brengen. Een billijke afweging te maken tussen de particuliere belangen van de betrokkene en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van betrokkene. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen. Daarom concludeert de RvV dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De Verblijfswet bepaalt niet dat de strafbare feiten gepleegd moeten zijn door de echtgenoot of partner. De strafbare feiten kunnen dus ook door bv. een ander familielid of zelfs een derde (bv. een vriend van de familie) gepleegd worden. Wel moet het geweld logischerwijze plaats vinden binnen het gezin of in de familiale sfeer en moet het gezinslid daardoor genoodzaakt zijn om het gezinsleven te beëindigen om het geweld te ontvluchten (zodat er niet meer voldaan is aan de voorwaarden voor gezinshereniging waardoor DVZ het verblijfsrecht zou kunnen beëindigen).

Wanneer geen strafbaar feit zoals hierboven opgesomd (voldoende) aangetoond wordt, houdt DVZ in dat bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze dossiers heeft DVZ een discretionaire bevoegdheid.

In casu ligt een overweldigende lijst van stukken voor waaruit blijkt dat zij slachtoffer was van intrafamiliaal geweld : P.V. van 09.09.2023 en medisch attest van 24.11.2022. Daarnaast legt zij de stukken voor van integratie en tewerkstelling waaruit haar gedrevenheid blijkt om te integreren en zekerlijk niet op kosten van de overheid of derden te leven.

Dat de beslissing dan ook ten onrechte is."

3.2. De Raad stelt allereerst vast dat de door verzoekster aangevoerde schending van de artikelen 42quater en 51/5 van de Vreemdelingenwet, of nog haar kritiek ter zake, niet dienstig is. Er blijkt immers niet dat deze artikelen toepassing vinden in haar concrete situatie.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt zo de gevallen waarin een einde kan worden gesteld aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn. Verzoekster is echter niet de echtgenote van een Unieburger, maar wel van een verblijfsgerechtigde derdelander. Zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven, heeft verzoekster verblijfsrecht verkregen in functie van haar Nepalese echtgenoot op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dit verblijfsrecht beëindigd op grond van het toepasselijke artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet handelt verder over de procedures bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

3.3. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

[...]

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De op het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2°, 3° of 5°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]”

3.5. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijf beëindigd op grond van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet langer een werkelijk huwelijksleven onderhoudt met haar echtgenoot. In dit verband wordt gemotiveerd als volgt:

“Volgens het rijksregister was er officieel geen samenwoning meer tussen betrokkene en de referentiepersoon sedert 27.12.2023. Tot op heden staan betrokkene en de referentiepersoon nog steeds gehuwd in het rijksregister. Gezien het feit dat betrokkene reeds sinds 27.12.2023 en tot op heden op een ander adres verblijft volgens het rijksregister én dus betrokkene niet meer officieel samenwoont met de referentiepersoon besluiten we dat betrokkene geen werkelijk huwelijks- en of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd.

Uit bovenstaande bewijzen blijkt duidelijk dat betrokkene al geruime tijd geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd werd. De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art. 11, §2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Op 11/01/2024 werd ons de aanvraag tot verlenging overgemaakt. In deze mail werd onze dienst op de hoogte gesteld over het feit dat betrokkene haar man verlaten had en dat mevrouw afzonderlijk is gaan wonen na huiselijk geweld.”

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij nog steeds is gehuwd en dat er geen beëindigingsbeslissing kan worden genomen als twee gehuwden enkel feitelijk gescheiden leven, wijst de Raad erop dat in artikel 11, § 2, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet wordt gesteld dat verweerder pas kan overgaan tot een beëindiging van het verblijf indien er geen huwelijk meer is, maar wel wanneer de betrokkenen geen “*werkelijk huwelijks- of gezinsleven*” (meer) onderhouden. Verzoekster betwist niet dat zij sedert 27 december 2023 niet meer samenwoont met haar Nepalese echtgenoot en dat zij ook reeds een klacht heeft ingediend tegen hem wegens intrafamiliaal geweld. Zij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing ook geen elementen aan het bestuur voorgelegd om nog een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot, de referentiepersoon, aan te tonen. Dit terwijl haar in het schrijven van 2 oktober 2024, waarbij zij op de hoogte werd gebracht van het voornemen van verweerder om haar verblijf te beëindigen, het volgende werd medegedeeld:

“Aangezien u niet meer samenleeft met de referentiepersoon overwegen wij om een einde te stellen aan uw machtiging tot verblijf.

Het staat u vrij alle documenten aan te brengen die u nodig acht in het kader van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 11, §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat [...]

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering:

[...]

Redenen waarom er geen samenwoning is met de referentiepersoon.

Onze dienst dient na te gaan of er ondanks de ontbrekende samenwoning alsnog affectieve banden bestaan met de referentiepersoon, of er minstens nog de intentie is om contacten te hebben of die te herstellen. Gelieve hieromtrent alle documenten voor te leggen die u nodig acht.

[...]

Alle andere bewijsstukken die u nodig acht.”

Verzoekster toont met haar kritiek niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer bestaat tussen haar en haar echtgenoot.

3.6. Verder benadrukt verzoekster dat er in casu “*een overweldigende lijst van stukken*” voorligt waaruit blijkt dat zij het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld, met name het proces-verbaal van 9 september 2023 en het medisch attest van 24 november 2022.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het door haar ingeroepen intrafamiliaal geweld en de in dit verband voorgelegde stukken. Hierover werd uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Er werd ons op 11.01.2024 het proces-verbaal met notitienummer [...] dd 09.09.2023 in verband met slachtoffergeweld overgemaakt namelijk opzettelijke slagen en/of verwondingen.

In het PV met notitienummer [...] wordt vermeld dat betrokkene in België is sinds 2020 en dat ze hier niks kende. Ze vertelt dat haar man in dienst was als flexi-job en dat ze dus regelmatig alleen thuis is. Betrokkene vertelt ook dat ze getrouwd zijn sinds januari 2020, het was een gearrangeerd huwelijk. Vervolgens vertelt ze verder in het verhoor dat ze maar sedert 2021 in België is. Dat ze daarvoor 2 weken samen in Nepal zijn geweest net na hun huwelijk.

In het PV met notitienummer [...] wenst betrokkene aangifte te doen van opzettelijke slagen welke werden toegediend door haar man, zijnde de referentiepersoon. Betrokkene verklaart het volgende: [...]

Betrokkene vertelt het volgende over de eerste keer dat haar echtgenoot geweld gebruikt heeft tegen haar namelijk op 08.08.2021: [...]. Vervolgens wordt er aangehaald dat betrokkene op 24.11.2022 ook op het bureel is geweest en dat de politiediensten samen met betrokkene naar AZ Zeno zijn geweest voor nazicht. Betrokkene is vervolgens terug naar huis gekeerd en geen gebruik gemaakt van de crisiswoning. Ze vertelt het volgende over deze avond: [...].

Volgende feiten hebben zich afgespeeld op 09.09.2023 in hun woning, hierbij het relaas van betrokkene: [...].

Het medisch verslag dd 24.11.2022 dat aanwezig is in de mail van 11.01.2024 bevestigt een verstuiking/verzwikking van de linkerflank. Echter kan niet met zekerheid worden gezegd dat deze verwondingen werden aangebracht door de echtgenoot van betrokkene.

Op datum van 05.03.2024 heeft onze dienst een adviesaanvraag ingediend bij het parket om ons het gevolg mee te delen van bovenvermeld PV-nummer: [...] dd 09.09.2023. Op 29.10.2025 liet het parket van Brugge weten aan onze dienst dat het dossier geseponeerd werd en er dus verder geen gevolg aan gegeven werd.

[...]

Op 10/10/2024 liet het parket van Brugge ons weten dat het gerechtelijk onderzoek momenteel nog lopende is. Aan de hand van deze informatie heeft onze dienst op 10.10.2024 beslist om het verblijf van betrokkene te verlengen tot en met 30.08.2025 onder voorbehoud van het resultaat van het lopend gerechtelijk onderzoek inzake de klacht van betrokkene over intrafamiliaal geweld.

[...]

Op 29.10.2025 heeft het parket ons op de hoogte gebracht over het feit dat het gerechtelijk onderzoek aangaande betrokkene haar klacht ten opzichte van de referentiepersoon is geseponeerd.

Als dienst erkennen we dat er ruzies kunnen geweest zijn binnen het huwelijk wat leidde tot een verhuis van betrokkene. Om zich te beroepen op artikel 11, §2 vierde lid, legt betrokkene slechts één proces verbaal voor, echter is dit niet voldoende om aan te tonen of betrokkene weldegelijk slachtoffer is van intrafamiliaal geweld. Een proces-verbaal is echter een verklaring van betrokkene alleen en aangezien deze PV geseponeerd werd, kan onze dienst zich enkel daarop baseren. Daarnaast werd deze ook zonder gevolg geklasseerd door het Parket van Brugge.

Er zijn dus onvoldoende bewijzen voorgelegd om vanuit het geheel van het dossier te mogen concluderen dat intrafamiliaal geweld bewezen is. Er zullen weldegelijk conflicten ontstaan zijn tussen betrokkene en de referentiepersoon maar relationele spanningen zijn echter niet noodzakelijk intrafamiliaal geweld.

Wij kunnen bijgevolg enkel bij gebrek aan doorslaggevende bewijzen niet oordelen indien betrokkene effectief slachtoffer was van intrafamiliaal geweld. Wij oordelen niet dat dit absoluut niet mogelijk zou zijn geweest, maar louter dat wij onvoldoende stukken hebben om dit te kunnen concluderen.

Onze dienst betwist niet dat betrokkene mogelijks slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, maar stelt vast dat zij onvoldoende bewijselementen heeft voorgelegd om dit op overtuigende wijze aan te tonen. De toepassing van artikel 11, §2, vierde lid vereist een onderbouwde staving met concrete en objectieve bewijsstukken. In de afwezigheid van dergelijke stukken kan dit wettelijk uitzonderingsmechanisme niet worden toegepast.

Betrokkene heeft zich, tot zover wij weten, een keer gemeld bij de politie omtrent het huishoudelijk geweld, namelijk op 09.09.2023. Hier heeft ze een klacht ingediend inzake intrafamiliaal geweld met als notitienummer [...]. Dit PV gaat over de feiten die zich afspeelde op 09.09.2023. Na onderzoek van het parket van Brugge kreeg onze dienst de melding dat het PV over de feiten van 09.09.2023 geseponeerd werd wegens onvoldoende bewijs. Het parket was dus van oordeel dat er onvoldoende bewijzen zijn voorgelegd om vanuit het geheel van het dossier te mogen concluderen dat intrafamiliaal geweld bewezen is.

Concluderend kunnen we stellen dat betrokkene wel verklaart dat ze slachtoffer is van intrafamiliaal geweld maar dat ze dit niet voldoende kan aantonen. Ze toont enkel aan dat er relationele problemen zijn. Relationele problemen kunnen echter niet gezien worden als intrafamiliaal geweld. Hierdoor kan ze zich niet beroepen op artikel 11 §2, vierde alinea.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11 §2."

In de bestreden beslissing wordt aldus niet betwist dat verzoekster een slachtoffer van intrafamiliaal geweld kan zijn, maar verweerder stelt vast dat zij dit niet concreet kan aantonen. Hij stelt vast dat verzoekster maar eenmaal naar de politie is geweest om klacht in te dienen en dat deze klacht is geseponeerd, dat het parket onvoldoende bewijzen vond om het gerechtelijk onderzoek verder te zetten en dat uit het medisch verslag niet blijkt dat verzoeksters verwondingen werden toegebracht door haar echtgenoot. Verzoekster gaat geheel niet in op de uitgebreide en concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Zij toont niet aan dat de doorgevoerde beoordeling op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat deze als kennelijk onredelijk is aan te merken.

3.7. Daarnaast verwijst verzoekster naar de door haar neergelegde stukken van integratie en tewerkstelling en betoogt zij dat hieruit haar gedrevenheid om te integreren blijkt. Zij benadrukt dat zij niet op kosten van de overheid of derden wenst te leven.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder ook rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden en met de duur van verzoeksters verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, zoals vereist in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft hieromtrent gemotiveerd als volgt:

"Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken personen blijkt nergens uit het administratief dossier dat er een gemeenschappelijk kind aanwezig zou zijn.

Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Inzien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in de wet bepaalde procedure volgen.

Betrokkene verschaft ons een attest Maatschappelijke oriëntatie in het werkjaar 2023 en een attest van inburgering, behaald op 23.05.2023. Hieruit blijkt dat betrokkene zich wil integreren in België. Hoewel dit een positief element is in haar dossier, acht onze dienst dit niet van dien aard dat de verblijfsmachtiging van betrokkene op basis hiervan moet worden verlengd. Deze documenten bewijzen niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in de Belgische maatschappij, noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich hier te integreren. Dit zijn minimale- en vaak bij wet verplichte – inspanningen die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

Daarnaast legt betrokkene ook het ziekenfondsattest voor van haar, alsook het huurcontract met registratiebewijs. Deze documenten doen tevens ook geen afbreuk aan onze vaststelling. Daarnaast heeft betrokkene ook een attest van het OCMW dd. 12.06.2025 overgemaakt dat verklaart dat betrokkene geen financiële hulp ontvangt van OCMW Knokke-Heist. Betrokkene legt ook verschillende loonfiches voor van de periode van juni 2025 tot en met mei 2025. Een tewerkstelling (of de wens tot werken) is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene kan ook in het land van herkomst of in een ander land waar zij verblijfsrecht heeft op zoek gaan naar werk om op die manier in te staan voor haar eigen levensonderhoud. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf in België wenst op basis van tewerkstelling dan dient zij de hiervoor wettelijk bepaalde procedure te volgen.

In hoeverre een gebrek aan culturele of sociale banden met het land van herkomst van betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Indien betrokkene vrees heeft voor haar leven in geval van terugkeer (op basis van de internationale Conventie van Genève) staat het betrokkene vrij een asielaanvraag in te dienen bij de bijgevoegde instanties en verblijfsrecht te verkrijgen op een andere in dit geval internationale rechtsgrond.

Gezien dat de duur van betrokkene haar verblijf in België minder dan 5 jaar is, is het niet aannemelijk dat betrokkene geen culturele of sociale banden meer zou hebben met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenst in te roepen, had zij dit op een actieve wijze moeten toelichten. Geen enkele van de aangebrachte documenten wijst op een bijzondere band of integratie in België. Er worden geen elementen naar voor gebracht waarom zij niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. Gezien haar leeftijd is het volgens onze dienst mogelijk dat zij in staat is om ergens anders een leven op te bouwen.”

Door enkel opnieuw te wijzen op haar (wil tot) integratie en op de door haar neergelegde stukken, wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoekster toont andermaal niet aan dat de voormelde beoordeling uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

3.8. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.9. Verzoekster benadrukt verder dat, in geval van een uitwijzingsbevel, artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging. Zij vervolgt met een zeer algemene uiteenzetting omtrent dit verdragsartikel en een verwijzing naar een arrest van de Raad inzake een verwijderingsbeslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderings-beslissing is en hiermee ook niet gepaard gaat. Verzoeksters kritiek inzake het onderzoek van artikel 8 van het EVRM bij een verwijderingsbeslissing, of de in dit verband aangehaalde rechtspraak, is dus niet dienstig. Zij gaat aldus ook volledig voorbij aan de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“Opgelet: onze beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene is dus absoluut niet verplicht om België te verlaten. Inzien zij wilt, kan zij een machtiging tot verblijf aanvragen op basis van een andere procedure en moet dan ook de hiervoor in de wet bepaalde procedure volgen.”*

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat niet blijkt dat verzoekster nog een gezin vormt met haar echtgenoot, met wie zij evenmin kinderen blijkt te hebben, en evenmin blijkt dat zij intussen een nieuw gezinsleven heeft gesticht. Zij laat ook na een beschermenswaardig privéleven in België concreet aan te tonen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing, zoals reeds werd gesteld, geoordeeld dat er geen documenten voorliggen die wijzen op een bijzondere band met of bijzondere integratie in België en dat geen elementen naar voor zijn gebracht die maken dat verzoekster niet meer zou kunnen aarden op een andere plek en/of in het land van herkomst. In de gegeven omstandigheden, en waar verzoekster wist of diende te weten dat haar verblijf in de eerste vijf jaar in beginsel afhankelijk was van een voortgezet huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot, kan niet blijken dat de bestreden beslissing disproportioneel zou ingrijpen in enig privéleven dat zij hier heeft opgebouwd.

Verzoekster maakt met haar summiere kritiek geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

3.10. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.11. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS